

Evangelhia zilei de duminică: „Și I-a pus numele Isus”

Comentariu la Evangelhia din duminica a 4-a de Advent (Ciclul A): „Iosif, fiul lui David, nu te teme să o iei pe Maria, soția ta”. Să învățăm din măreția sufletului Sfântului Iosif. O persoană de credință, profund sensibilă la vocea lui Dumnezeu, atent să aibă grijă pentru noi de Isus Cristos și de soția Sa, Sfânta Maria.

Evangelhie (Mt 1,18-24)

Nașterea lui Isus Cristos însă a fost astfel: mama lui, Maria, era logodită

cu Iosif. Mai înainte ca ei să fi fost împreună, ea s-a aflat însărcinată prin puterea Duhului Sfânt. Iosif, soțul ei, fiind drept și nevoind s-o denunțe, s-a hotărât să o lase în ascuns.

După ce cugetase el acestea, iată că un înger al Domnului i-a apărut în vis, spunându-i: „Iosif, fiul lui David, nu te teme să o iei pe Maria, soția ta, căci ceea ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt. Ea va naște un fiu și-i vei pune numele Isus, căci el va mântui poporul său de păcatele sale”.

Toate acestea s-au petrecut ca să se împlinească ceea ce fusese spus de Domnul prin profetul care zice: „Iată, fecioara va zămisli și va naște un fiu și îi vor pune numele Emanuel, care înseamnă: Dumnezeu-cu-noi”.

Trezindu-se din somn, Iosif a făcut după cum i-a poruncit îngerul

Domnului: a luat-o la sine pe soția lui.

Comentariu la Evanghelia

La porțile Crăciunului, Evanghelia duminicii a patra din Advent prezintă relatarea nașterii lui Isus după sfântul Matei, care începe cu expresia „nașterea lui Isus a fost astfel”. Această formulare aparține a atras atenția unor Părinți ai Bisericii, deoarece prin ea Matei lasă să se înțeleagă că nașterea lui Isus trebuie istorisită: a fost specială și unică. „Ca unul care urmează să spună un lucru nou – spunea sfântul Ioan Gură de Aur – (Matei) promite să istorisească felul în care s-a realizat această naștere, pentru ca nu cumva, auzind cuvintele «soțul Mariei», cineva să creadă că Cristos S-a născut potrivit legii generale a naturii”[1].

Dimpotrivă, evanghelistul arată prin relatarea sa că zămislirea lui Isus a avut loc fără intervenția unui bărbat, a fost așadar feciorelnică și miraculoasă: prin lucrarea Duhului Sfânt. Iar în faptele petrecute se împlineau, de asemenea, Scripturile și, în mod concret, celebrul oracol din Isaia 7,14, care anunța nașterea lui Emanuel dintr-o fecioară.

Matei relatează că, atunci când Maria îl zămislește în pânțece pe Domnul, ea și Iosif erau deja logodiți; adică împliniseră angajamentele matrimoniale numite *qiddûshîn*, dar încă nu celebraseră nunta (*nissûîn*), prin care soția era primită în casa soțului și începeau să locuiască împreună. Totuși, prima ceremonie avea deja toate efectele juridice ale oricărei căsătorii. Între aceste două momente are loc tocmai zămislirea „prin lucrarea Duhului Sfânt” (v. 20).

Potrivit Legii lui Moise, Iosif trebuia să o denunțe public pe Maria pentru a fi ucisă cu pietre, din cauza presupusului adulter (Dt 22,23-24). Dar, când ia cunoștință de fapt, hotărăște să o lase în ascuns. Aceasta însemna, probabil, să redacteze și să înmâneze în mod privat un document care o elibera pe Maria de logodna încheiată. Astfel, îl putea prezenta atunci când toți aveau să afle că era însărcinată cu un copil care nu era al lui Iosif.

Gestul lui Iosif evidențiază calitatea sa umană excepțională, deoarece caută să o protejeze pe Maria și să se retragă el însuși. De aceea merită lauda evanghelistului, care îl numește „drept”. Papa Francisc spunea cu o ocazie: „trebuie meditat asupra acestor cuvinte pentru a înțelege care a fost încercarea pe care Iosif a trebuit să o înfrunte în zilele de dinaintea nașterii lui Isus. O încercare asemănătoare cu aceea a

jertfei lui Abraham, când Dumnezeu i-a cerut pe fiul Isaac (cf. Gen 22): să renunțe la ceea ce era mai prețios, la persoana cea mai iubită. Dar, ca și în cazul lui Abraham, Domnul intervine: a găsit credința pe care o căuta și deschide o cale diferită, o cale de iubire și de fericire: «Iosif – îi spune – nu te teme să o iei pe Maria, soția ta, căci ceea ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt» (Mt 1,20). Această Evanghelie – concluziona Papa – ne arată toată măreția sufletului sfântului Iosif. El urma un bun proiect de viață, dar Dumnezeu îi rezervase un alt plan, o misiune mai mare. Iosif era un om care lăsa mereu loc pentru a asculta glasul lui Dumnezeu, profund sensibil la tainica Sa voință, un om atent la mesajele care îi veneau din adâncul inimii și de sus”[2].

Odată luată această decizie dificilă, Iosif primește în vis indicația îngerească de a o primi fără teamă

pe Maria și pe copil ca fiu propriu, deoarece trebuia să-i dea un nume înaintea Legii. Prin ascultarea sa față de înger, Iosif îl amintește pe patriarhul care purta același nume și care a știut să interpreteze voința lui Dumnezeu revelată în vise (Gen 40,8 ș.u.). Numele copilului, Ieșua sau Iehosua, înseamnă „Dumnezeu mântuiește” și exprimă misiunea Sa, căci, după cum explică îngerul, „îl va mântui pe poporul Său de păcatele sale” (v. 21).

Figura lui Iosif prezentată în această relatare a trezit dintotdeauna evlavie sfintilor față de soțul Mariei. Sfântul Josemaría, de pildă, invita să se ia în considerare: „Contemplă toate motivele pe care le avem ca să venerăm pe sfântul Iosif și ca să ne inspirăm din viața sa. A fost un om tare în credință...; prin munca lui statornică a întreținut familia sa — Isus și Maria —, a respectat puritatea Mariei, care este soția lui..., și a

respectat și iubit libertatea lui Dumnezeu, care nu numai că o alesese pe Fecioara ca mamă, dar chiar făcuse din el soțul Sfintei Maria”[3].

[1] Sfântul Ioan Gură de Aur, *Homiliae in Matthaeum* 4.

[2] Papa Francisc, Omilie, 22 decembrie 2013.

[3] Sfântul Josemaría, *Forja*, nr. 552.

Pablo M. Edo

pdf | document generat automat din
<https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-zilei-de-duminica-si-i-a-pus-numele-isus/> (25.02.2026)